

на Силистра и пристъпено къмъ изпразване на Добруджа и на Княжествата отъ войската, голѣма частъ българи се виждатъ принудени да бѣгатъ, бидейки компрометирани за помощта си къмъ руситѣ или боейки се отъ турско отмъщение изобщо. „Тѣжниятъ епизодъ на силистренската обсада се свърши съ една печална емиграция на българитѣ“, пише генералъ Менъковъ, очевидецъ на събитията. Неочакваното отстъпление на руситѣ накарало българитѣ, въоръжени отъ руситѣ, да се боятъ отъ силистренския турски гарнизонъ. И тогава по моста презъ Дунава се заточили повече отъ 5000 семейства, съ всичко, което могли да вдигнатъ съ себе си, съ кола и стада. Имало да минатъ още българи, но била издадена заповѣдъ да се прекрати изтеглянето по моста, за да не се прѣчало на руското отстъпление въ случай на нощно турско нападение. Генералъ Богдановичъ разказва за една българка, която на колѣне съ детето си молила главнокомандувация да ѝ позволи да мине отвъдъ, но нищо не измѣнило разпореждането на Горчакова. Много българи останали на другия брѣгъ, за да изпитатъ немилостъта на турцитѣ. „Времето ще покаже, казва генералъ Менъковъ въ запискитѣ си отъ тогава, за кои трѣбва повече да се жали: за тѣзи ли 5000 семейства, които минаха подъ покровителството на Русия и бидоха предадени на околийскитѣ началници и пристави за настаняване въ празнитѣ мѣста на Бесарабия, или за онѣзи, които, като оцѣлѣятъ отъ отмъщението на турцитѣ, се завръщатъ по своитѣ родни богати пепелища“.

Селимински говори за 2000 български семейства, които избѣгали отъ турскитѣ жестокости и последвали руситѣ, съ надежда да намѣрятъ гостоприемство между единовѣрцитѣ си. За жалость, излѣзло и при тѣхъ това, което се случило съ доброволцитѣ. А знае се, че разочарованието на тия било толкова голѣмо, щото дори когато специални комисии, полиция и губернаторско управление се потрудили да ги склонятъ да останатъ въ Русия, тѣ, имайки на умъ бедитѣ си и тия на бѣжанцитѣ отъ 1812 и 1829 г., единогласно отказали да се възползватъ отъ предлаганитѣ облаги. „Всички като съ една уста извикаха, че ще се върнатъ при семействата си, та каквото ще да става“. Селимински вини за това рускитѣ власти, непоправими въ покварата и безпечността си за държавнитѣ